

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«Το σχέδιο του χεριού έχει ψυχή»

Με σπουδές στην Ιταλία και μεγάλη εμπειρία στον χώρο, είναι ένας από τους καταξιωμένους ναυπηγούς στην Ελλάδα. Σχεδιάζει τα προσκεδιά του ακόμη με το χέρι, επειδή «το σχέδιο του χεριού έχει ψυχή». Πιστεύει ότι χρειάζεται κρατικός προγραμματισμός για να αναπτυχθεί η ναυπηγοεπισκευαστική βιομηχανία στη χώρα μας και ελπίζει σε μια καλύτερη τύχη γι' αυτή, καθώς «οι πολιτικοί της το χρωστούν»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΧΑΡΗΣ ΑΛΕΞΙΟΥ

Κύριε Παπαδημητρίου, οι γονείς σας είχαν κάποια σχέση με τη θάλασσα;

«Καμία. Ο πατέρας μου ήταν υπάλληλος στην Εμπορική Τράπεζα και η μητέρα μου μεσίτρια».

Τι ερεθίσματα είχατε για να ακολουθήσετε αυτό το επάγγελμα;

«Ήταν η αγάπη για τη θάλασσα; Για τα πλοία; Είχατε κάποιες εικόνες; «Ίσως επειδή στη Γλυφάδα είχαμε άμεση επαφή με τη θάλασσα! Μου άρεσε από τότε που ήμουν μικρός».

Και οι κατασκευές;

«Όταν ήμουν 8 ετών, είχα κάνει μια κατασκευή με ξύλα από βαρέλι. Παρ' όλο που ο πατέρας μου ήθελε να με βάλει στην τράπεζα, εγώ αντιδρούσα. Δεν ήθελα. Ήθελα να ακολουθήσω αυτό τον τομέα».

Γιατί, όμως, επιλέξατε να γίνετε ναυπηγός και όχι ναυτικός;

«Μου άρεσαν οι κατασκευές. Θα μπορούσα να γίνω πολιτικός μηχανικός. Μπορεί να ήταν και καλύτερα, αφού η μητέρα μου ήταν μεσίτρια».

Όμως, οι κατασκευές και η θάλασσα

σα ήταν ο αγαπημένος σας συνδυασμός;

«Ακριβώς».

Ποιο ήταν το πρώτο πλοίο που σχεδιάσατε;

«Ένα ψαράδικο, το ΑΓΙΑ ΕΛΕΝΗ, για λογαριασμό του Βήχου. Έπειτα, στη Θεσσαλονίκη, κάναμε ψαράδικα με τον Χωματά και κάποια επιβατηγά. Έτσι, σιγά σιγά ξεκίνησα».

Πόσα πλοία έχετε σχεδιάσει και κατασκευάσει;

«Πολλά, διαφόρων μεγεθών. Ψαράδικα, μικρά επιβατηγά, οχηματαγωγά, ρυμουλκά, πλωτούς γερανούς... Πρέπει να είναι πάνω από σαράντα».

Ποιο είναι το πιο δύσκολο project που είχατε; Πού σας δυσκόλεψε περισσότερο;

«Κατ' αρχάς, δεν υπάρχουν δύσκολα και εύκολα. Κάθε κατασκευή έχει τη δική της προσωπικότητα. Την αντιμετωπίζεις ως ξεχωριστή υπόθεση. Εγώ λέω πάντοτε ότι το πλοίο έχει ψυχή. Για παράδειγμα, όταν πας να επιθεωρήσεις ένα πλοίο, όταν βγαίνει έξω, το βλέπεις με την πρώτη ματιά, πριν καν ανέβεις, ότι αυτό είναι θετικό ή αρνητικό. Το ίδιο και

με τις δουλειές. Ας πάρουμε για παράδειγμα το καλωδιακό, το ASTREA, που είχε τις ιδιαιτερότητές του. Ήταν ένας τομέας που δεν διδάσκεται ή διδάσκεται πολύ λίγο. Διαβάζοντας, λοιπόν, καταλήγεις σε αποφάσεις για ορισμένα θέματα. Όπως τώρα το ΑΤΑΛΑΝΤΗ, ένα καλωδιακό πλοίο, που δεν είναι αυτοκινούμενο, αλλά ρυμουλκούμενο, όμως κινείται με τα δικά του μέσα στην πόντιση του καλωδίου. Αυτό είναι ένα ναυπήγημα, το οποίο ζήτημα θα είναι να υπάρχει άλλο τέτοιο στον κόσμο. Είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζεται η υπόθεση καλωδίων με αυτό τον τρόπο».

Ποιο είναι το πιο όμορφο;

«Δεν μπορώ να πω».

Επιλέγετε τις δουλειές; Δηλαδή, αν θα είναι συμβατικό ή ταχύπλοο;

«Όχι. Πάντοτε λέω ναι σε όλες τις δουλειές. Όταν ξεκίνησα, δεν είχα ανθρώπους στο σύστημα της ναυτιλίας. Αγωνίστηκα και ξέρω τι σημαίνει δουλειά, γι' αυτό ποτέ δεν λέω όχι. Στο γραφείο υπάρχουνε πελάτες, οι οποίοι είναι μαζί μου για χρόνια. Δεν είναι κάποιος που μπήκε και έφυγε και δεν ξανάρθε. Μέχρι στιγμής, έχω ▶

ΦΩΤ.: Γ. ΠΑΝΝΑΚΗΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα, γέννημα θρέμμα Γλυφαδιώτης. Έδωσε εξετάσεις, όταν ίσχυαν τα Ακαδημαϊκά τύπου Α' και Β'. Δεν μπήκε και γράφτηκε στη Σχολή Εργοδηγών του Δρόσου, στον Πειραιά. Το 1967 πήρε πτυχίο εργοδηγού και παράλληλα δούλεψε στο Πέραμα. Σπούδασε στην Ανώτερη Σχολή Ναυπηγών του Δρόσου για έναν χρόνο και το 1969 υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία. Μετά από 28 μήνες, πήγε στην Ιταλία και σπούδασε ναυπηγός στο Πολυτεχνείο της Νάπολης. Αποφοίτησε το 1978 και εργάστηκε στον Πειραιά δούλεψε περίπου ενάμισο χρόνο στην εταιρεία του Σιμόπουλου. Άνοιξε το δικό του γραφείο το 1979